

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 340/08-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. F. P., T., zastúpeného advokátom Mgr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/1 Gn 74/07-27 z 15. októbra 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. F. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2007 doručená sťažnosť JUDr. F. P., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. J. P., B., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) oznámením (sťažovateľ v sťažnosti uvádza pojem „rozhodnutie“, pozn.) Generálnej prokuratúry

Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“) č. k. VII/1 Gn 74/07-27 z 15. októbra 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 7. februára 2007 podnet Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) o podozrení zo spáchania trestného činu riaditeľom Slovenskej informačnej služby Ing. J. M., pričom *„po opísaní skutočností, ktoré zakladajú podozrenie z trestnej činnosti som na záver oznámenia uviedol, že ďalšie skutočnosti nemôžem k veci uviesť, nakoľko nie som vo veci zbavený mlčanlivosti“*. Úrad špeciálnej prokuratúry prípisom č. k. VII/1 Gn 74/07-7 z 2. marca 2007 v spojení s prípisom č. k. VII/1 Gn 74/07-8 z 28. marca 2007 sťažovateľovi oznámil, že jeho oznámenie bolo postúpené Prezídiu Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava (ďalej len „úrad boja proti korupcii“).

Po vykonaní výsluchu sťažovateľa, ktorý sa uskutočnil 13. apríla 2007, vyšetrovateľ úradu boja proti korupcii uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-61/BPK-B-2007 z 13. apríla 2007 podanie sťažovateľa odmietol, pretože nezistil dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 172 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ podal 24. apríla 2007 proti predmetnému uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodol úrad špeciálnej prokuratúry uznesením č. k. VII/1 Gn 74/07-13 z 20. júna 2007 tak, že jeho sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza, že *„prokurátor sa vo svojom uznesení vôbec nevysporiadal so skutočnosťami, na ktoré poukazujem a vôbec sa nezaoberal tým, že som nebol zbavený mlčanlivosti a tak mi nie je umožnené zákonným spôsobom uvádzať skutočnosti potrebné na zistenie skutkového stavu veci!“*.

Sťažovateľ podal 26. júna 2007 žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry a vyšetrovateľa úradu boja proti korupcii, pričom *„uvádzam, že som nebol vyrozumený v zákonnej 10-dňovej lehote o obdržaní môjho podnetu špeciálnym prokurátorom, čím bol opäťovne porušený zákon o prokuratúre“*. Upovedomenie o odložení

tohto podnetu č. k. VII/1 Gn 74/07-19 z 21. augusta 2007 bolo sťažovateľovi doručené 27. augusta 2007, pričom sťažovateľ k jeho obsahu podotýka:

„Špeciálny prokurátor okrem iného uvádza, že som žiadal vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť voči vedúcim pracovníkom SIS za konanie a rozhodovanie v personálnych otázkach voči mojej osobe. Taktiež, že nebol zistený a označený žiadny dôkaz, ktorý by poukazoval úmysel v týchto otázkach konajúceho riaditeľa SIS konať spôsobom predpokladaným v Trestnom zákone.

Špeciálny prokurátor mi ďalej oznamuje, že spisový materiál zadovážený vyšetrovateľom neobsahuje dôkazy, ktoré by svedčili o protiprávnosti konania riaditeľa Slovenskej informačnej služby zakladajúcej úmysel spáchať trestný čin. Rovnako, že je vecou vyšetrovateľa aké úkony vykoná podľa Trestného poriadku a vzhľadom na obsah merita veci a spisu nebolo potrebné vykonávať ďalšie úkony smerujúce k môjmu zbaveniu mlčanlivosti...

Zdôvodnenie špeciálneho prokurátora v odložení podnetu je podľa môjho názoru nedostatočné a tým nepreskúmateľné, nakoľko okrem iného som nikdy nežiadal vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť za konanie v personálnych otázkach mojich nadriadených, ale za protiprávne a diskriminačné konanie proti mojej osobe, ktoré vyšetrovateľ odmietol zadokumentovať a ktorým sa ani vyšetrovateľ ani prokurátor vo svojich zamietavých odôvodneniach vôbec nezaoberajú. Zároveň mi špeciálny prokurátor bráni zákonným spôsobom uvádzať skutočnosti a navrhovať ďalšie dôkazy ako poškodenému, nakoľko sa stotožnil s názorom, že nie je potrebné aby som bol zbavený mlčanlivosti. Taktiež pre svoje rozhodnutie nepotreboval zadovážiť žiadne dôkazy! Preto je jeho argumentácia, že neboli zistené a označené žiadne dôkazy preukazujúce úmysel riaditeľa SIS konať spôsobom predpokladaným v Trestnom zákone právne irelevantná.“

Sťažovateľ preto podal 3. septembra 2007 opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorý bol vybavený oznámením generálnej prokuratúry o odložení podnetu č. k. VII/1 Gn 74/07-27 z 15. októbra 2007. Sťažovateľ zastáva názor, že uvedené oznámenie generálnej prokuratúry je nepreskúmateľné a arbitrárne najmä z nasledovných dôvodov:

„Vo svojom odôvodnení poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia vyšetrovateľa ako aj podriadeného prokurátora. Toto konštatovanie generálneho prokurátora je pre mňa neprijateľné z dôvodov, ktoré opisujem vo všetkých svojich predchádzajúcich podaniach, pretože vyšetrovateľ náležite nezistil skutkový stav veci. Hoci poukazujem na potrebu zadováženia konkrétnych dôkazov ako aj na znenie konkrétnych zákonných ustanovení..., generálny prokurátor im vôbec nevenuje pozornosť, nevyjadruje sa k nim a ignoruje ich.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutím generálneho prokurátora Generálnej prokuratúry SR č. k. VII/1 Gn 74/07-27 zo dňa 15. 10. 2007 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozhodnutie generálneho prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/1 Gn 74/07-27 zo dňa 15. 10. 2007 v spojení s uznesením vyšetrovateľa PZ ČVS: PPZ-61/BPK-B-2007, uznesením prokurátora ÚŠP č. k. VII/1 Gn 74/07-13 a uznesením špeciálneho prokurátora ÚŠP č. k. VII/Gn 74/07-19 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Generálna prokuratúra je povinná uhradiť sťažovateľovi náhradu trov konania v takej sume v akej bude vyčíslená v náleze ústavného súdu Slovenskej republiky do jedného mesiaca od doručenia nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, IV. ÚS 287/04, IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že napadnutým oznámením generálnej prokuratúry, ako aj predchádzajúcimi rozhodnutiami došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru tým, že generálna prokuratúra neprešetrila riadne jeho podnet, neoslobodila ho od povinnosti mlčanlivosti, v dôsledku čoho nebol riadne zistený skutkový stav jeho trestnej veci, v ktorej je „poškodeným trestnou činnosťou inej osoby“.

Generálna prokuratúra v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého oznámenia č. k. VII/1 Gn 74/07-27 z 15. októbra 2007 uviedla:

„Vyšetrovateľ Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava uznesením sp. zn. PPZ-61/BPK-B-2007 daným dňa 13. apríla 2007 podľa § 197 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku odmietol vec Vášho oznámenia na riaditeľa Slovenskej informačnej služby a riaditeľa sekcie vnútorného spravodajstva

Slovenskej informačnej služby, ktorí si podľa Vášho názoru úmyselne a účelovo nesplnili svoju zákonnú povinnosť vo veciach Vášho rozkladu proti rozkazu riaditeľa Slovenskej informačnej služby zo dňa 29. mája 2006 pod č. 161 a vo veciach odvolaní proti rozkazu riaditeľa sekcie vnútorného spravodajstva Slovenskej informačnej služby č. 1020 zo dňa 12. októbra 2006, proti rozkazu riaditeľa sekcie vnútorného spravodajstva Slovenskej informačnej služby č. 1020 zo dňa 13. októbra 2006, čím riaditeľ Slovenskej informačnej služby a riaditeľ sekcie vnútorného spravodajstva Slovenskej informačnej služby nerozhodli úmyselne a bezdôvodne v zákonom stanovenej lehote za účelom jeho profesionálnej likvidácie a v snahe takýmto spôsobom ho donútiť dať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Slovenskej informačnej služby, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 odsek 2 Trestného poriadku.

Uznesenie vyšetrovateľa Vám bolo doručené poštou. Proti tomuto uzneseniu ste podal v lehote sťažnosť.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením pod č. k. VII/1 Gn 74/07-13 dňa 20. júna 2007 zamietol Vašu sťažnosť podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ.

Keďže ste nebol spokojný so zamietnutím Vašej sťažnosti, požiadal ste dňa 26. júna 2007 o preskúmanie postupu vo veci konajúceho prokurátora. Špeciálny prokurátor ako nadriadený prokurátor v zmysle § 54 ods. 2 písmeno b) Zákona o prokuratúre preskúmal spis Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gn 74/07, spis vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava sp. zn. PPZ-61/BPK-B-2007 a vo veci vydané rozhodnutia. Keďže Vaše podania boli vybavené vecne správne a nezistil porušenie zákona vo veci konajúceho prokurátora a vyšetrovateľa PZ, nebolo potrebné vykonať opatrenia podľa Zákona o prokuratúre, resp. podľa iného právneho predpisu a Váš podnet dňa 21. augusta 2007 odložil.

Vo Vašom opakovanom podnete danom 3. septembra 2007 napadáte postup špeciálneho prokurátora, ktorý podľa Vás rozhodol v rozpore so zákonom, pretože

1) Dňa 7. februára 2007 ste podal podnet na preverenie podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa riaditeľom SIS Ing. J. M. a riaditeľom sekcie vnútorného spravodajstva SIS Ing. L. G., z Úradu špeciálnej

prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ste až 8. marca 2007 dostal vyrozumienie o odovzdaní oznámenia polícii. Tvrdíte, že prokurátor porušil ustanovenie § 32 odsek 2 Zákona o prokuratúre, nakoľko nebola dodržaná lehota o potvrdení doručenia podnetu.

Podľa § 62 odsek 1 Trestného poriadku podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Vaše podanie dané dňa 7. februára 2007 bolo označené ako oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Toto podanie oznámenie podozrenia z trestného činu aj obsahovalo. Na postup po prijatí trestného oznámenia sa vzťahujú ustanovenia § 196 a nasledujúce Trestného poriadku. V týchto ustanoveniach presná lehota na upovedomenie oznamovateľa a poškodeného o odovzdaní trestného oznámenia nie je.

Ustanovenie § 32 ods. 2 Zákona o prokuratúre sa vzťahuje na vybavovanie podnetov podľa § 31 a nasledujúcich Zákona o prokuratúre a nie vybavovanie trestných oznámení, preto prokurátor toto ustanovenie neporušil...

4) Vyšetrovateľ a prokurátor konali v rozpore so zákonom, keďže ste nebol zbavený povinnosti mlčanlivosti, nemohol ste uvádzať dôkazy o oznámenej trestnej činnosti.

Vzhľadom na charakter oznámenia podozrenia z trestného činu, obsah spisu a písomnosti zadováženej od SIS, vyšetrovateľ ako samostatný procesný orgán nepovažoval Vaše zbavenie mlčanlivosti za potrebné pre rozhodnutie v súlade s ustanovením § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Keďže išlo o vzťah vyplývajúci zo služobného pomeru nie o trestnoprávny, prokurátor si názor vyšetrovateľa osvojil.

Pretože sa nejedná o trestnoprávny vzťah, neprichádza do úvahy hodnotiť konanie z hľadiska jeho trestnoprávnej kvalifikácie.

5) Špeciálny prokurátor sa nevysporiadal so skutočnosťou, že priamym rozkazom Vám bolo znemožnené protizákonne pracovať a následne ste bol trestaný, že nepracujete. Nevysporiadal sa ani s nedodržaním zákonných lehôt v 5-tich prípadoch Vašich opravných prostriedkov.

Podľa Vás takéto vykonávanie personálnej právomoci nie je v súlade so zákonom, je diskriminačné a je to zneužívanie právomoci verejného činiteľa.

Pôsobnosť špeciálneho prokurátora a Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky je vymedzená ustanovením § 14 Trestného poriadku. Špeciálny prokurátor nemá pôsobnosť v otázkach vyplývajúcich zo služobného pomeru,

teda oprávnenie preskúmať zákonnosti rozkazov a iných interných právnych aktov Slovenskej informačnej služby a s tým súvisiaceho konania. Nebola zistená diskriminácia Vašej osoby.

Vo vzťahu k Vašej námietke zaujatosti špeciálneho prokurátora uvádzam, že námietka zaujatosti bola podaná po odložení Vášho podnetu špeciálnym prokurátorom, ktorý v súčasnosti vo veci nekoná, preto nie je zákonný dôvod na rozhodovanie o námietke zaujatosti. Na vybavovaní veci v tomto štádiu sa už nepodieľa.

Trestné oznámenie ste podal na riaditeľa Slovenskej informačnej služby a riaditeľa sekcie vnútorného spravodajstva Slovenskej informačnej služby za konanie a rozhodovanie voči Vám v otázkach vyplývajúcich zo služobného pomeru. Nebol preukázaný úmysel riaditeľa Slovenskej informačnej služby a riaditeľa sekcie vnútorného spravodajstva Slovenskej informačnej služby konať spôsobom predpokladaným v Trestnom zákone. Podľa obsahu spisového materiálu v danej veci sa nejedná o trestnoprávny vzťah, ale vzťah vyplývajúci zo služobného pomeru, o otázkach ktorého možno konať v súdnom konaní.

Zamietnutie Vašej sťažnosti prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku ako nedôvodnej bolo v súlade s obsahom spisu a so zákonom. Následne i odloženie Vášho podnetu bolo v súlade so zákonom. Rozhodnutie prokurátora a odloženie podnetu sú v súlade so zákonom, vecne správne a majú podklad v spise.

Po preskúmaní obsahu spisu, vzhľadom na vyššie uvedené, som nezistil dôvod na vykonanie opatrení smerujúcich k začatiu trestného stíhania a ani na zmenu stanoviska uvedeného Vám prípisom špeciálneho prokurátora zo dňa 21. augusta 2007 pod sp. zn. VII/1 Gn 74/07-19.

V podrobnostiach poukazujem na vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia vyšetrovateľom Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Bratislava pod sp. zn. PPZ-61/BPK-B-2007 a prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/1 Gn 74/07. “

Na základe uvedenej argumentácie generálnej prokuratúry ústavný súd zistil, že v predmetnom oznámení bolo sťažovateľovi na základe jeho opakovaného podnetu z 3. septembra 2007 podrobne vysvetlené, z akých dôvodov nebol zbavený povinnosti

mlčanlivosti a prečo bol jeho podnet odložený. Generálna prokuratúra v napadnutom oznámení tiež uviedla relevantné skutočnosti, ktoré viedli vyšetrovateľa úradu boja proti korupcii k odmietnutiu jeho podania uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-61/BPK-B-2007 z 13. apríla 2007 a zamietnutiu jeho sťažnosti uznesením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gn 74/07-13 z 30. júna 2007. V tejto súvislosti ústavný súd výslovne poukazuje na odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa úradu boja proti korupcii, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Trestný čin zneužívanie právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Trestného zákona predpokladá konanie páchatela - verejného činiteľa, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu. Podľa písm. c), ak nesplní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu...

Zákonný znak, v úmysle spôsobiť inému škodu, charakterizuje pohnútku konania páchatela, ktorá sa musí preukázať. Zneužívanie právomoci verejného činiteľa je poruchovým trestným činom, pretože konaním páchatela nastáva vždy porucha v riadnom chode orgánov verejnej moci, a to porucha v riadnom výkone právomoci konkrétneho verejného činiteľa, ktorý zneužil svoju právomoc.

Z obsahu spisového materiálu bezpečne vyplýva, že riaditeľ SIS ani riaditeľ sekcie vnútorného spravodajstva SIS svojim konaním nenaplnili zákonné znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa žiadnou z taxatívne vymenovaných foriem a ani iného trestného činu, uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona. Žiadne konanie s úmyslom spôsobiť oznamovateľovi škodu nebolo zistené. Zo spisu síce vyplýva, že zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov bol porušený, a to nedodržaním lehôt, avšak samotné porušenie zákona samo o sebe a bez ďalšieho nezakladá trestnoprávnu zodpovednosť. Stanovená lehota je síce zákonná, ale má len poriadkový charakter. Taktiež je nutné uviesť, že na trestnosť nestačí, ak verejný činiteľ nesplní niektorú z bežných pracovných povinností.

Po analýze oznámenia a zabezpečenej správy je možné konštatovať, že zo skutočností uvádzaných oznamovateľom nie je možné voči riaditeľovi SIS a ani proti inému funkcionárovi SIS a ani proti inej osobe vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť za to, že podľa

názoru oznamovateľa nezákonným konaním sa uvedení funkcionári dopustili trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona.

Samotné trestné právo je však úzko prepojené na jednotlivé právne disciplíny. Toto prepojenie spočíva v tom, že chráni spoločenské vzťahy, ktorým primárnu právnu ochranu poskytujú iné právne odvetvia. Napriek úzkemu prepojeniu sa trestné právo od ostatných právnych odvetví odlišuje, pričom jeden z rozdielov spočíva i v podmienkach uplatnenia trestnoprávnej ochrany, ktorou je spáchanie činu nebezpečného pre spoločnosť, ktorý považuje Trestný zákon za trestný čin. Tým sa trestné právo odlišuje i napr. od občianskeho práva, ktoré poskytuje ochranu aj proti takým porušeniam spoločenských vzťahov, ktoré nemajú povahu činu nebezpečného pre spoločnosť. Nad rámec uvádzam, že týmto rozhodnutím nie sú dotknuté práva, ktoré sa môžu uplatniť v občiansko-právnom konaní.“

Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní oznámenia generálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gn 74/07-27 z 15. októbra 2007 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vysloviť záver o nedostatočnom preskúmaní opakovaného podnetu sťažovateľa alebo označiť napadnuté oznámenie za neodôvodnené, alebo arbitrárne (IV. ÚS 150/03, IV. ÚS 252/08).

Na základe uvedeného nejestvuje podľa názoru ústavného súdu ani taká príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a oznámením generálnej prokuratúry, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv. Ústavný súd v tejto súvislosti navyše pripomína, že sťažovateľ mal právo na riadne vybavenie jeho opakovaného podnetu generálnou prokuratúrou podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre, pričom za porušenie základného práva nemožno považovať neúspech v konaní, resp. odloženie podnetu ako nedôvodného (II. ÚS 277/07, IV. ÚS 252/08). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. priznaním úhrady trov konania alebo zrušením označených rozhodnutí generálnej prokuratúry).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2008